

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mátyás Péter ügyvéd (címe) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Karas Monika ügyvéd (címe) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. december 12-én kelt, 26.P.24.265/2008/3. számú ítélete ellen az alperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja.

A perköltség vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét akként változtatja meg, hogy az alperes által szerkesztett lap kiadóját terhelő perköltség összegét 14.000 (tizennégyezer) forintra leszállítja, míg a kereseti illetékből a 14.000 (tizennégyezer) forintot az alperes által szerkesztett lap kiadója, 7.000 (hétezer) forintot pedig a felperes köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Kötelezi az alperes által szerkesztett lap kiadóját, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.000 (hatezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a ... című napilap ...-én megjelent „...” című, valamint a ...-én „...” című cikkben foglaltak miatt sajtó-helyreigazítás iránti kereseti kérelmet terjesztett elő és olyan tartalmú helyreigazítás közlésére kérte kötelezni az alperest, amelyből megállapítható, hogy a napilapban megjelent cikkek valótlan tényállításokat tartalmaznak a vezérigazgató fizetésének eltitkolásáról, a költségnövekményről és arról, hogy a cikk megjelenésének idején hányan foglalkoztak kommunikációval a gazdasági társaságnál.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A ...-ei cikk vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a felperesi álláspontot is közölték, így megfelelő tájékoztatást adtak az olvasóknak arról, hogy a béremelés a társaság számára bizonyos költségnövekedéssel jár, függetlenül attól, hogy az milyen keret terhére kerül végrehajtásra.

A ...-i cikkel kapcsolatosan valós tájékoztatásra utalt és arra, hogy a felperes az írásban megjelölt beosztások betöltésének különböző időpontokhoz történő társításával visszaélésszerűen gyakorolta a sajtó-helyreigazításhoz fűződő jogait.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy a ... című napilap „...” rovatában a sérelmezett cikkben alkalmazott azonos betűmérettel jelentesse meg a következő közleményt:

„... napján megjelent lapszámunkban a „...” című cikkünkben valótlanul híreszteltük, hogy ... megbízott vezérigazgató fizetésének a ... igazgatóság által történt megemelését a felügyelő bizottság előtt eltitkolták. Ezzel szemben a való tény az, hogy az igazgatóság ülésén a felügyelő bizottság elnöke részt vett, így a felügyelő bizottság tagjai értesülhettek a döntésről.

.... napján megjelent számunk „...” című cikkünkben valótlanul híreszteltük, hogy a frissen kinevezett második sajtószóvivő mellett kommunikációs vezérigazgató-helyettes, valamint helyettesekkel is rendelkező sajtóiroda-vezető is foglalkozik kommunikációval vezető állásban a ...-nél. Ezzel szemben a való tény az, hogy a cikk közlésekor a társaság kommunikációjával csak két sajtószóvivő foglalkozott.”

Kötelezte az alperesi lapot kiadó gazdasági társaságot, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 21.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 21.000 forint le nem rótt kereseti illetéket.

Az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 79. § (1) bekezdését, a Pp. 342. § (2) bekezdését, valamint a Pp. 345. § (2) bekezdésében foglaltakat.

Rögzítette, hogy a kereset első része két sérelmezett részt tartalmazott, egyfelől az eltitkolás tényét, másrészt a költségnövekedés állítását.

Álláspontja szerint a felperesre nézve hátrányos tartalmú az a közlés mely szerint a működést felügyelő szerv előtt a közpénzek bérköltségre való fordítását eltitkolta, s e körben az alperes csak hivatkozott a tanú nyilatkozatára, de azt más, objektív módon nem támasztotta alá, így az elsőfokú bíróság szerint a bizonyítás eredményességét nem valószínűsítette.

Ezen túl megítélése szerint bizonyosan keletkeztek írásos dokumentumok a felügyelő bizottság - mint a döntéseket ellenőrző szerv - előtt ismertté vált esetekben, azonban az alperes védekezése során ilyenekre nem hivatkozott csak ... tanúkenti idézését indítványozta, de a tanút a tárgyalásra nem állította elő.

Az elsőfokú bíróság szerint az átlagolvasó számára a gazdasági társaság vezető beosztású tagjának jövedelememelkedése egyértelműen költségemelkedést is jelent ezáltal nem volt elfogadható az a felperesi előadás, hogy a fel nem használt bérkeret jövedelmet termel, míg a bérként való kifizetés passzívumot eredményez a társaságnak, különös tekintettel az arra rakódó közterhekre.

Mindezek alapján az alperest - a költségnövekedéssel összefüggésben előterjesztett kereset elutasítása mellett - helyreigazító közlemény közzétételére kötelezte.

Kifejtette, hogy a felperesi céget számosan kritizálják, ezért nem közömbös megítélése szempontjából az, hogy bizonyos szervezeti feladatokat hányan és milyen beosztásban látnak el.

Az alperes nem igazolta, hogy a sérelmezett cikk keletkezésének időpontjában valóban a vezérigazgató-helyettes, a sajtóiroda-vezető, ennek helyettesei, valamint a szóvivő egyidejűleg látták el a cég kommunikációjával kapcsolatos feladatait, márpedig a közlésből az vonható le, hogy a „megjelölt titulust viselők egyazon időben voltak a felperes alkalmazásában”, ezért az elsőfokú bíróság az alperest e körben is helyreigazítás közzétételére kötelezte. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a perköltség viseléséről.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen kérte az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes költségeiben való marasztalását.

A „...” című cikk vonatkozásában azt, hogy a ... felügyelő bizottsága előtt eltitkolták a jelentős költségnövekedéssel járó lépést, tehát ... vezérigazgató-helyettes fizetésének megemelését ..., a felperes Felügyelő Bizottságának tagja erősíthette volna meg. E körben azonban sérültek az alperes bizonyításhoz fűződő jogai, ugyanis mint peres fél a tanút előállítani a tárgyalásra nem tudta, s mivel az elsőfokú bíróság indokolatlanul utasította el a tanúbizonyítási indítványt, ezért kérte a tanú másodfokú eljárásban való megidézését, illetve ennek eljárásjogi lehetősége hiányában az ítélet hatályon kívül helyezését.

Illogikusnak tartotta a felügyelő bizottsági írásos dokumentumokkal kapcsolatos ítéleti érvelést, mert a cikk lényege éppen az, hogy valamely tény, körülményt a felügyelő bizottság előtt eltitkoltak. A titkolózásnak pedig az objektív ismérve az, hogy ha valaki utólag megismer egy tény, akkor abból tud visszakövetkeztetni arra, hogy ezt korábban előtte eltitkolták.

Életszerűtlen az az elvárás is, hogy a felügyelő bizottság foglalja jegyzőkönyvbe azt, hogy a bizottság „rádőbbent az eltitkolás tényére”.

Törvénysértő módon adott helyt az elsőfokú bíróság a való tények közzététele tekintetében is a keresetnek, mert a való tényeket a felperesnek kellett volna bizonyítania, azonban ez nem történt meg, így semmi nem igazolja azt, hogy az igazgatóság ülésén a felügyelő bizottság elnöke részt vett és a felügyelő bizottsági tagok értesülhettek a vezérigazgató-helyettes fizetésének emeléséről.

Sérelmezte, hogy a felperes keresetét az elsőfokú bíróság részben elutasította, azonban ezt a perköltség megállapításakor nem vette figyelembe.

A ...-én „...” című cikk tekintetében hivatkozott ... tanú nyilatkozatára, az internetről elérhető információkra, amelyek azt támasztják alá, hogy a felperesnél túl sokan foglalkoznak a kommunikációval.

Megjegyezte, a felperes - korábbi sajtónyilatkozatai ellenére - nem adott hírt a felsorolt státuszok időközbeni megszűnéséről, és azt sem igazolta, hogy a társaságnál csak két sajtószóvivő foglalkozik a kommunikációval.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése, döntése is helytálló a per főtárgya tekintetében, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett, azonban a perköltség viselésére vonatkozó határozatát a Pp. 253.§. (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel általánosságban a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy a Ptk. 79. § (1) bekezdése alapján, ha valakiről napilap valótlan tényről közöl vagy híresztel, akkor követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények (helyreigazítás).

Jelen eljárás speciális szabályai közé tartozik az is, hogy a PK 14. számú állásfoglalás alapján a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a sajtószerv köteles bizonyítani, abban az esetben is, ha közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más szerv (sajtószerv) közleményét.

Ez azt jelenti, hogy az alperesnek hitelt érdemlően egyrészt azt kellett alátámasztania okirati vagy egyéb bizonyítékokkal, hogy a felügyelő bizottság előtt „eltitkolták ” a vezérigazgató-helyettes költségnövekedéssel járó fizetésemelését, valamint azt, hogy a felperesi társaságnál több vezető beosztású személy is foglalkozik a társaság kommunikációjával.

Az alperes ... tanú meghallgatását kérte, azonban a másodfokú bíróság - egyezően az elsőfokú bírósággal - arra az álláspontra jutott, hogy a tanú egyértelműen, teljes bizonyossággal igazolni nem tudja, hogy a teljes felügyelő bizottság előtt titkolták ... fizetésemelését, ugyanis a bizottság nevében a tanú nem jogosult nyilatkozni, az pedig, hogy a bizottság tagjaként erről nem szerzett tudomást nem szolgál kellő alapul a cikkbeli állítás alátámasztására.

Jelen eljárás során az alperes különböző az írott és az elektronikus sajtóban fél évvel korábban megjelent tudósításokra is hivatkozott, azonban ezek sem igazolják a sérelmezett cikk állításait, mert a ... év februárjában, decemberében közzétettek nem alkalmasak a ... júliusi helyzetének bizonyítására, arra, hogy a közlés idején hányan foglalkoztak vezetői szinten a társaságnál kommunikációval. Ezen túl az alperes a hivatkozott és bizonyítékként csatolt sajtóközlemények valóságtartalmát

sem igazolta, márpedig a PK 14. számú állásfoglalásnak megfelelően a mástól szerzett információk valóságtartalmáért is felelősség terheli.

Azt is ki kell emelni, hogy az alperes csak akkor tagadhatja meg jogszerűen a helyreigazítás közlését, ha a cikk megjelenésekor rendelkezésre állnak azok a bizonyítékok, amelyek a közöltek valóságtartalmát alátámasztják.

Mindezek alapján megállapítható volt, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tett eleget, ezért helytállóan kötelezte az elsőfokú bíróság a helyreigazító közlemény közzétételére.

A másodfokú bíróság az alperes perköltségre vonatkozó fellebbezését megalapozottnak ítélte. Álláspontja szerint ugyanis a felperes és az alperes pernyertességének-pervesztességének aránya $2/3-1/3$ figyelemmel arra, hogy a felperes kereseti kérelmében három alperesi közlést sérelmezett, amelyből két állítás vonatkozásában került sor a helyreigazítás elrendelésére. Ezért a meg nem határozható pertárgy értékére, a pervesztesség és pernyertesség arányára, illetve a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel rendelkezett az elsőfokú perköltség megfizetéséről.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az elsőfokú perköltség vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben pedig a Pp. 254. § (3) bekezdésére utalással a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, és a fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra is.

Budapest, 2009. április 7.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő